

vedrøre jo slet ikke de høiere stillede Embedsmænd med betydeligere Gage, men netop de smaa Bestillingsmænd og lavere lønede Funktionærer. Naar man saaledes nødsages til at udvide Antallet af Medhjælpere paa Telegrafiens Omraade, saa skal det være ved Hieserbetelegrafister, som ere særlig lavt lønede, i Stedet for ved Telegrafister, medens Arbeidet dog væsentligt bliver det samme. Man nægtede i Gaar under Justitsministeriets Budget en ubetydelig Forhøjelse af Arkstribernes Betaling, man nægtede de smaa Forhøjelser af Lønninger for Funktionærerne ved Sindsygeanstalterne, man nægtede paa Indenrigsministeriets Budget de Bevillinger, som vare begjærede til Forhøjelser af Understøttelse for Husmænd og Fiskere, man foreslaar her paa Kirke- og Undervisningsvæsenets Budget at nægte de smaa Lønningstillæg til Bedellerne ved de lærde Stoler og til Portneren ved Universitetet, man nægter at give Hjelpeassistenterne ved det kemiske Laboratorium, som dog faktisk udføre ganske det samme Arbeide som de faste Assisterter, den disse tillagte Lønning osv. Men af alle disse forskjellige Nægtelser er der dog ingen, der forekommer mig saa mærkelig som den, der er foreslaaet ved Ændringsforslaget under Nr. 83, hvor Udvalgets Flertal foreslaar at nægte Bevillingen til Blindes Selvvirkomhed med 1,000 Kr. Er der nogen Klasse af Medborgere, som man uden mindste Betænkelse kan øve sin Velgjørenhed imod uden at frygte for, at man derved skulde svække deres egen Tro for Erhverv, er det sikkerlig de Staller, som enten fra Jydelsen af eller ved ulykkelig Hændelse ere blevne berøvede Synet. Men naar det nu særlig gjælder om ikke blot at øve Velgjørenhed, men netop om at støtte deres Bestræbelser for selv at kunne fortjene Noget, og naar det her oplyses, at de Beløb, hvorom det dreier sig, kun anvendes til at sætte Blinde i en saadan Ve, at de selv kunne fortjene Noget eller til at støtte dem, naar de i Forbigaaende paa Grund af Sygdom eller andre Uheld blive ude af Stand til selv at erhverve Noget, og naar det oplyses, at Beløbet, der hidtil er givet, har vist sig utilstrækkeligt, saa tilstaar jeg, at det er mig rent ubegribeligt, at Flertallet foreslaar at nægte dette lille Beløb, og jeg har endnu et svagt Haab om, at Thingets Flertal dog vil vise sig mindre haardhjertet overfor de Blinde end Udvalgets Flertal. Det forekommer mig ligeledes ret mærkeligt, at Udvalgets Flertal foreslaar ved Ændringsforslag Nr. 81 at nedsætte Bevillingen til Gradmaalingen med 5,500 Kr., thi det, det her dreier sig om, er en Bevil-

ling til at lade Danmark foretage Arbeider, som supplere og fuldstændiggjøre de Arbeider, som foretages af vore Naboer mod Syd og Nord. Tydsland er allerede kommen op til vor Grændse med sine Arbeider. Sverig-Norge har givet sit Tilfagn til at udføre tilsvarende Arbeider for deres Vedkommende. Betingelsen for, at Alt slutter sig sammen til et fuldstændigt Hele, er alene, at Danmark tiltræder og udfører sin Del af Arbeiderne. Det er en international Opgave, der her erillet os, og det forekommer mig i høieste Grad mærkeligt, at særlig de Medlemmer af Thinget, der altid gjøre gjældende, at Danmark skal søge sit væsentlige Forsvar netop derved, at det staar som en Münsterstat i Europa, at det indtager en høi Plads i Kulturen, ved denne Veilighed skulle aflægge et positivt Bevis for, at vi unddrage os vor Del af den almindelige Kulturs Arbeide og Opgaver. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 87 tror jeg dog at burde føie en lille Bemærkning til Ordførerenes Udtalelse, og jeg tror ikke, at jeg i saa Henseende er i Uoverensstemmelse med ham. Udvalget har været enig i, at man ikke kunde gaa ind paa at give Erstatning netop for den Del af den paagjældende Funktionærs Indtægter, som maatte betegnes som Drifkepenge, men da Ministeren havde udtalt, at han nærmest foreslog dette for derigjennem at vise Paakjønneelse af den gode Tjeneste, som denne Funktionær gjorde ved den ulykkelige Slotsbrand, og som bidrog til, at Malerisamlingen frelstes saa godt, som Tilfældet var, saa var der, tror jeg at turde tilføie, i Udvalget Stemning for at hde en saadan Paakjønneelse, men ikke under den Form; saaledes har jeg i alt Fald opfattet Stemningen i Udvalget. Hvad angaar den hele Række af Ændringsforslag 91—100, vedrørende det kongelige Theater og Kapel, da kan Mindretallet heller ikke her stille sig paa samme Standpunkt, som Flertallet har indtaget, men jeg indrømmer, at den Forstjæl, der bliver i vor Grundbetragtning, ikke synes at være særlig stor. Vi anerkjende ogsaa, at det er i sig selv ønsteligt og hensigtsmæssigt, at Theatrets Budget opgjøres med Balance, fordi der herigjennem bedst indeholdes den fornødne Opfordring til at vise en Spar-sommelighed paa de enkelte Konti, som det ellers vilde være meget vanskeligt at faae fremmet, men vi kunne ikke tillægge dette Hensyn en saa stor Vægt, at vi af den Grund skulde modsætte os Forslag af ringe finantsiel Betydning, som i sig selv maa anses for hensigtsmæssige, blot fordi der derved tilveiebringes en mindre Underbalance, og vi have derfor kun kunnet tiltræde nogle en-